

PARAULA I VIDA

Una vida que es consagra a Déu

Pel baptisme tots hem estat consagrats a Déu. Però en l'Església n'hi ha uns que anomenem «els consagrats», que porten la seva resposta a la gràcia rebuda fins a la radicalitat més evangèlica. En aquest sentit, acabem de celebrar a Sant Julià de Lòria (Andorra) una festa ben nova i joiosa: la consagració a Déu d'una dona jove, com a **verge** creient i servicial, la **Cristina Ribot i Poitevin**, que li dóna tota la seva vida a Déu. Amb ella comença a la nostra Diòcesi la reinstauració de l'**Orde de les Verges**, d'antiquíssima tradició a

l'Església, i que el Concili Vaticà II tornà a valorar i a promoure.

L'**Orde de les Verges consagrades** està constituït per dones que «són consagrades a Déu pel Bisbe segons el ritu litúrgic aprovat, celebren esposoris místics amb Jesucrist, el Fill de Déu, i es lliuren al servei de l'Església» (cànon 604,1 del *Codi de Dret Canònic*). Havent rebut de Déu el carisma de la virginitat com a vocació a l'amor

ple i esponsal de Crist, les verges són signe d'aquest amor, en l'Església i en el món, en el qual viuen immerses sense vots públics ni pertinença a cap associació o institució de vida consagrada. Es fien de Déu, es posen en mans del Bisbe i s'entreguen al servei de la comunitat eclesial, mantenint el seu treball i la seva vida a les parròquies, si convé.

N'hem de donar gràcies a Déu, així com en donem per tots els monjos i monges de vida contemplativa, els ermitans, els religiosos i religioses amb missions més actives (educació, salut, atenció als pobres, missions llunyanes, etc.) i altres homes i dones laics que viuen consagrats amb altres formes que l'Església reconeix i aprova, amb vots o amb compromisos temporals o de per vida. És un feix lluminós de vida consagrada a Déu i als germans; són pedres precioses que ornamenten la Santa Mare Església, com descriu bellament el llibre de l'Apocalipsi (*Ap* 21,9ss.).

Tant la nova verge que s'acaba de lliurar a Déu com tots els consagrats, viuen i testimonien la seva fe, sobretot el seu amor al qui és l'Únic Bo i la font de tota bondat, l'Únic que és Déu i que pot omplir i saciar l'anhel d'infinít i de vida eterna del cor humà, que no és altre que el Pare de Nostre Senyor Jesucrist. Davant la comunitat cristiana i davant del món els consagrats —sense desmerèixer la santedat i la grandesa de la vocació matrimonial i laical— aporten un testimoni molt valuós, no només pel que fan en les seves diverses missions —que és molt, i molt estimat— sinó encara més pel que són. *Són preciosos als ulls de Déu* (cf. *Is* 49,5) i amb la virginitat que el nostre món erotitzat rebutja però necessita, amb la pobresa i l'austeritat que relativitzen les riqueses i les coses materials d'aquest món, i amb l'obediència a Déu a través del Bisbe o dels superiors... aprenen a viure amb total disponibilitat i deseiximent, inserits en la pastoral de la Diòcesi on viuen i col·laboren.

Constantment dono gràcies a Déu pels germans consagrats i li prego que els sostingui en els seus compromisos i en l'alegria de la seva consagració. Estimats pel seu testimoni de radicalitat, visquem la Pasqua ja propera com un renovat compromís a « *cercar les coses de dalt on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu*» (*Col* 3,2), les coses de l'Esperit, les que no moriran mai.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

El llibre de la vida de Joseph Ratzinger

► El passat 10 de març va presentar-se al Vaticà el segon volum de *Jesús de Nazaret*, que està considerat com el *llibre de la vida* de Joseph Ratzinger, el Papa Benet XVI. Aquest segon volum es concentra en els moments centrals de la vida de Crist, que van des de l'entrada a Jerusalem fins a la Resurrecció, que són també els moments centrals del cristianisme. Benet XVI, com ja va fer en el primer volum, no vol que aquesta obra tingui caràcter de magisteri autoritzat, sinó que és una obra seva com a teòleg, en la qual mostra al món d'avui la seva recerca apassionada de Jesucrist, per tal que els lectors puguin viure una trobada amb el nostre Salvador. El llibre en català el publicarà l'Editorial Claret i amb castellà l'Editorial Encuentro.

GLOSSA

En nom seu

Locals de la parròquia. Són dos quarts de nou del vespre. Els responsables de les diverses seccions —petits, mitjans, grans— van entrant a la sala. Se situen entorn d'una llarga taula. Avui tenen reunió del consell coordinador. La directora del centre d'esplai ja els està esperant. Arriba, també, el consiliari, la representant dels pares i mares i l'antic monitor, que porta l'administració. Després dels primers intercanvis, mentre es pegen els abrics i les bufandes i s'obren les carpetes, situat cadascú al seu seient, la directora dóna la benvinguda. Tot seguit, s'inicia la pregària: «Senyor Jesús, una vegada més ens apleguem en el teu nom i per això sabem que estàs entre nosaltres. Il·lumina els nostres enteniments per tractar, estudiar i prendre les decisions i mesures que convenen en aquest moment al nostre centre d'esplai i a tots els qui el formem. Que les paraules que pronunciem siguin respectuoses envers els altres. Que escoltem amb atenció i respecte les que ens adrecen. Que deixem de banda els nostres afectes personals i preferències. Que entre tots cerquem la veritat.

Et preguem especialment per tots els nens i les nenes, els nois i les noies

que els pares ens confien. També per tots els educadors del centre. Que siguem dignes d'aquesta confiança. Que sapiguem presentar els valors de l'Evangeli als nostres infants, i que nosaltres en siguem testimonis. Gràcies, Jesús, per ser amb nosaltres!». Segueix un breu silenci i uneixen les seves veus per dir: «Pare nostre, que esteu en el cel...». Després segueixen amb l'ordre del dia: «Lectura i aprovació de l'acta de la reunió anterior, moment dels grups...». Resta una hora i mitja de treball intens, distès i amigable. «Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra es posen d'acord per demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà; perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (*Mt* 18,19-20).

Periòdicament es repeteix la reunió. Estan ben preparades, l'ordre del dia es concreta i això dóna agilitat a la trobada, delimita l'espai de diàleg i facilita prendre decisions. Amb la pregària inicial han posat la seva activitat en mans de Déu, però tots saben que han d'aportar, també, el seu esforç perquè esdevingui realitat reeixida. Saben, i això els encoratja, que treballen en nom seu.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Sempre m'ha semblat que la Iglesia patia per manca de divulgació de la paraula sagrada. Jo no en sóc doctor i no sé per què les coses s'hi fan com s'hi fan, ni tampoc puc dir exactament com podrien fer-s'hi d'altra manera; però quan veig el modo com estan en el temple la major part de la gent, el modo com oïen missa, la seva passivitat davant la tremenda energia del Sacrifici d'Amor que en l'altar se celebra, la seva ignorància de les paraules sublimes que en ell són dites [...], no puc menys de pensar: «Déu meu! Quanta sublimitat, quanta energia ineficaç, quanta riquesa perduda!» La baranella del presbiteri se'm figura espessíssima muralla que no deixa passar ni una espurna d'aquell foc sagrat.

(«La Iglesia cremada». *La Veu de Catalunya*, 18-12-1909)

DIUMENGE V DE QUARESMA

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 37,12-14)

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondre el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». Diu el Senyor Déu.

► Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.*

Des de l'abisme us crido, Senyor. / Escolteu el meu clam. / Estigueu atent, escolteu / aquest clam que us suplica. R.

Si tinguéssiu en compte les culpes, / qui es podria sostenir? / Però és molt vostre perdonar, / i això ens infon respecte. R.

Confio en la paraula del Senyor. / La meva ànima hi confia. / Espera el Senyor la meva ànima, / més que els sentinelles el matí. R.

Que esperin el matí els sentinelles! / Israel espera el Senyor, / perquè són del Senyor l'amor fidel / i la redempció generosa. / És ell qui redimeix Israel / de totes les seves culpes. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,8-11)

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

► Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 11,1-45) (versió abreujada)

En aquell temps, les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.»

Jesús es commogué profundament i es contorbà. Llavors preguntà: «On l'heu posat?» Li diuen: «Veni a veure-ho, Senyor.» A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: «Mireu com l'estimava.» Altres deien: «Aquest home que obrí els ulls al cec, no hauria pogut fer que Llätzer no morís?»

Jesús, commogut altra vegada, arribà on era el sepulcre. Era una cova tanca amb una llosa. Jesús digué: «Traieu la llosa.» Marta, la germana del difunt, diu a Jesús: «Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort.» Li respon Jesús: «No t'he dit que si creus veuràs la glòria de Déu?» Llavors van treure la llosa. Després Jesús alçà els ulls al cel i digué: «Pare, us dono gràcies perquè m'heu escoltat. Ja sé que sempre m'escolteu, però dic això perquè ho sàpigua la gent que em rodeja i creguin que sou vós qui m'heu enviat.» Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.»

Molts dels jueus que havien vingut a casa de Maria i veieren el que va fer Jesús, cregueren en ell.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 37,12-14)

Así dice el Señor: «Yo mismo abriré vuestros sepulcros, y os haré salir de vuestros sepulcros, pueblo mío, y os traeré a la tierra de Israel. Y, cuando abra vuestros sepulcros y os saque de vuestros sepulcros, pueblo mío, sabréis que soy el Señor. Os infundiré mi espíritu, y viviréis; os colocaré en vuestra tierra y sabréis que yo, el Señor, lo digo y lo hago.» Oráculo del Señor.

► Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

Desde lo hondo a ti grito, Señor; / Señor, escucha mi voz; / estén tus oídos atentos / a la voz de mi súplica. R.

Si llevas cuentas de los delitos, Señor, / ¿quién podrá resistir? / Pero de ti procede el perdón, / y así infundes respeto. R.

Mi alma espera en el Señor, / espera en su palabra; / mi alma aguarda al Señor, / más que el centinela la aurora. / Aguarde Israel al Señor, / como el centinela la aurora. R.

Porque del Señor viene la misericordia, / la redención copiosa; / y él redimirá a Israel / de todos sus delitos. R.

Resurrecció de Llätzer, pintura del beat Fra Angèlic. Convent de Sant Marc, Florència (Itàlia)

► Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,8-11)

Hermanos: Los que viven sujetos a la carne no pueden agradar a Dios. Pero vosotros no estáis sujetos a la carne, sino al espíritu, ya que el Espíritu de Dios habita en vosotros. El que no tiene el Espíritu de Cristo no es de Cristo. Pues bien, si Cristo está en vosotros, el cuerpo está muerto por el pecado, pero el espíritu vive por la justificación obtenida. Si el Espíritu del que resucitó a Jesús de entre los muertos habita en vosotros, el que resucitó de entre los muertos a Cristo Jesús vivificará también vuestros cuerpos mortales, por el mismo Espíritu que habita en vosotros.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 11,1-45) (versión abreviada)

En aquel tiempo, las hermanas mandaron recado a Jesús, diciendo: «Señor, tu amigo está enfermo.» Jesús, al oírlo, dijo: «Esta enfermedad no acabará en la muerte, sino que servirá para la gloria de Dios, para que el Hijo de Dios sea glorificado por ella.» Jesús amaba a Marta, a su hermana y a Lázaro. Cuando se enteró de que estaba enfermo, se quedó todavía dos días en donde estaba. Sólo entonces dice a sus discípulos: «Vamos otra vez a Judea.»

Cuando Jesús llegó, Lázaro llevaba ya cuatro días enterrado. Cuando Marta se enteró de que llegaba Jesús, salió a su encuentro, mientras María se quedaba en casa. Y dijo Marta a Jesús: «Señor, si hubieras estado aquí no habría muerto mi hermano. Pero aún ahora sé que todo lo que pidas a Dios, Dios te lo concederá.» Jesús le dijo: «Tu hermano resucitará.» Marta respondió: «Sé que resucitará en la resurrección del último día.» Jesús le dice: «Yo soy la resurrección y la vida: el que cree en mí, aunque haya muerto, vivirá; y el que está vivo y cree en mí, no morirá para siempre. ¿Crees esto?» Ella le contestó: «Sí, Señor: yo creo que tú eres el Mesías, el Hijo de Dios, el que tenía que venir al mundo.»

Jesús sollozó y, muy conmovido, preguntó: «¿Dónde lo habéis enterrado?» Le contestaron: «Señor, ven a verlo.» Jesús se echó a llorar. Los judíos comentaban: «¿Cómo lo quería!» Pero algunos dijeron: «Y uno que le ha abierto los ojos a un ciego, ¿no podía haber impedido que muriera este?» Jesús, sollozando de nuevo, llega al sepulcro. Era una cavidad cubierta con una losa. Dice Jesús: «Quitad la losa.» Marta, la hermana del muerto, le dice: «Señor, ya huele mal, porque lleva cuatro días.» Jesús le dice: «¿No te he dicho que si crees verás la gloria de Dios?» Entonces quitaron la losa. Jesús, levantando los ojos a lo alto, dijo: «Padre, te doy gracias porque me has escuchado; yo sé que tú me escuchas siempre; pero lo digo por la gente que me rodea, para que crean que tú me has enviado.» Y dicho esto, gritó con voz potente: «Lázaro, ven afuera.» El muerto salió, los pies y las manos atados con vendas, y la cara envuelta en un sudario. Jesús les dijo: «Desatadlo y dejadlo andar.»

Y muchos judíos que habían venido a casa de María, al ver lo que había hecho Jesús, creyeron en él.

COMENTARI

Jesús és la vida

L'amenança més gran que pesa sobre la humanitat és la mort. Es tracta de l'únic enemic realment insuperable. Els avenços científics han aconseguit allargar en molts casos la durada de la vida, però mai no podran evitar que el destí final sigui la mort. La perspectiva de la pròpia mort pot resultar descoratjadora i feixuga. I la mort de les persones estimades produeix un dolor que no es pot comparar a cap altre.

Jesús també va fer l'experiència humana de saber que havia de morir, i a més amb la certesa que seria una mort violenta. I va conèixer igualment la mort de persones properes. Per exemple, la de Llätzer, el germà de Marta i Maria, la

família que l'acollia de vegades a Betània, prop de Jerusalem. Llätzer mor, i les dues germanes senten el buit de la separació. Quan Jesús hi arriba, comparteix el seu dolor, però les convida a no desanimar-se, a creure i esperar. I llavors Jesús realitza un miracle extraordinari, el més admirable de tots els que expliquen els evangelis: retorna Llätzer a la vida.

Com és habitual en l'Evangelí de Joan, els diàlegs que acompanyen el relat del miracle aclareixen el seu sentit profund. Jesús, perquè ve de Déu, té la capacitat de superar la mort. Ell ha vingut a portar a tothom la vida per sempre. L'enemic més fort ha estat vençut. El retorn

a la vida de Llätzer, de fet, és un preludi de la resurrecció de Jesús, que serà la victòria definitiva sobre la mort. En el diàleg amb Marta, Jesús assegura que no tan sols pot donar vida, sinó que ell és la resurrecció i la vida.

La fe cristiana és sobretot esperança de vida, i de vida plena. El cristianisme no és tan sols ni principalment un missatge ètic. Jesús no és només un mestre i un model de vida, que estima i ensenya a estimar. Ell és el qui ha ressuscitat d'entre els morts i ofereix a tothom la vida per sempre. Creure en ell és confiar que pot i vol donar la vida que no s'acaba.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o més breu: 41c-62) / Sl 22 / Jn 8,1-11 ■ **dimarts**: Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jn 8,21-30 ■ **dimecres**: Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52.53.54.55.56 / Jn 8,31-42 ■ **dijous**: Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jn 8,51-59 ■ **divendres**: Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jn 10,31-42 ■ **dissabte**: Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10.11-12ab.13 / Jn 11,45-56 ■ **diumenge** vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.): *Processó*: Mt 21,1-11. *Missa*: Is 50,4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66 (o més breu: 27,11-54).

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

La coexistència multireligiosa

Un altre paral·lelisme entre la perspectiva bíblica i la contemporània és la coexistència multireligiosa. El sagrat no ha desaparegut pas del món postmodern tal com alguns havien previst. Ben al contrari, el fet religiós és un factor fonamental per a la comprensió del món d'avui. L'ésser humà és essencialment religiós; es relaciona amb la transcendència de diverses maneres que han donat origen a la diversitat religiosa.

Avui dia, la globalització ha configurat un univers multicultural i, en conseqüència, multireligiós. Els mitjans de comunicació moderns i els moviments migratoris ens han posat en contacte directe amb àmbits culturals que fins ara estaven prou allunyats com per ignorar-los de forma sistemàtica. El diàleg interreligiós és una tasca indefugible, tant per a les institucions religioses, com per als governs i la societat civil en general.

Els personatges bíblics també poden ser uns bons referents que orientin la nostra reflexió en aquest tema. Ells

també van haver d'afrontar aquesta qüestió. Pertanyien a un poble petit a mercè de les grans potències del seu temps —egipcis, pobles de Mesopotàmia i grecs— així com dels seus veïns, els cananeus i les tribus del desert, amb qui competien per la terra i l'aigua.

Davant d'aquesta situació hagueren d'optar en nombroses ocasions entre l'aïllament i el mestissatge. Sovint es produí un xoc de civilitzacions i les imposicions imperials no respectaren la diversitat. Els israelites foren perseguïts. Ara bé, també descobrim en els relats bíblics intuïcions que porten al diàleg, és a dir, que intenten generar una síntesi enriquidora a partir d'aportacions religioses ben diverses.

Defensar la pròpia identitat no implica rebutjar tot el que és diferent. Els jueus, sense renunciar a allò que els era propi, s'enriqueixen a través del contacte amb altres espiritualitats. Aquest procés no sempre va resultar fàcil. No tot enriqueix, ni tot contamina. Cal un procés de discerniment.

Josep Otón

(*Històries i personatges*, Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Comunitat, comunió i cordialitat

El text bíblic d'Ezequiel 11,19 ha tingut una enorme importància en la història de l'espiritualitat jueva i cristiana, perquè posa en relleu la centralitat existencial del cor en la cartografia espiritual de jueus i cristians: «Jo els donaré un sol cor i els infondré un esperit nou; trauré d'ells aquest cor de pedra i els en donaré un de carn». «Només els cors obren els cors» (Rahel Varnhagen).

Amb aquest aforisme, la jueva Rahel Varnhagen, una de les primeres dones que, a començaments del segle XIX, va iniciar la llarga marxa de l'alliberament de la dona, volia indicar que el veritable coneixement d'un mateix tan sols pot obrir-se pas *cordialment* a través de l'altre. I qui diu «d'un mateix», afirma, en el mateix moviment, del «nosaltres essencial» de què tan sovint parla Martin Buber. No hi ha dubte que les «raons del cor» a les quals es referia Pascal es troben en aquesta mateixa línia. De cap manera no s'ha de bandejar l'«esperit de geometria» —les «raons de la raó», però mai no hauria d'oblidar-se que «c'est le coeur qui sent Dieu»: el present i el sent en la mesura que una paraula cordial ha establert una «circulació comunicativa», uns lligams empàtics amb aquell amor que és més fort que la mort.

La veritable comunicació religiosa, perquè és irreductible a un conjunt de tècniques més o menys sofisticades, es troba íntimament unida a la misericòrdia, que és la «pulchra amica regis» (Hildegard von Bingen). La *sklerocardia* —la «duresa de cor», la seva esclerosi—, en canvi, com a actitud completament oposada a la misericòrdia, introdueix en el si de la comunitat la *incomunicació*, la sospita, la delació; en un mot, fa esclatar a trossos la comunitat.

L'autèntica comunicació religiosa —en realitat, qualsevol tipus de comunicació autènticament humana— tan sols pot esdevenir-se en un àmbit de cordialitat, de real afectivitat i, en definitiva, de confiança.

Luís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

10. ✠ Diumenge V de Quaresma. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

11. Dilluns. Sant Estanislau, bisbe de Cracòvia i màrtir (1079); sant Isaac, monjo.

12. Dimarts. Sant Juli I, papa (romà, 337-352); sant Damià, bisbe; santa Vísia, vg. i mr.

13. Dimecres. Sant Hermenegild, príncep hispànic, mr. (586); sant Martí I, papa (649-656) i mr.; santa Agatònica, mr.

14. Dijous. Sant Tiburci, màrtir; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, verge i màrtir.

15. Divendres. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), religiós dominicà, de Galícia; sant Crescent, màrtir; santes Basilissa i Anastàsia, màrtirs a Roma.

16. Dissabte. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

EDUCAR

Retomar con valentía la educación

Antes había una confabulación educativa en todo el entramado social. Es decir, lo que decían los padres a los hijos en casa se repetía en la escuela

palabra por palabra. Había un cierto consenso social. No había voces discordantes. Los modelos de identificación para los chavales eran bien claros y diáfanos: «Haz esto, como tu padre» o «Haz aquello, como tu madre». ¡Y sin rechistar!

Ahora los críos tienen múltiples modelos de identificación. Los padres, los pedagogos —y demás profesionales ejemplares de la sociedad, es decir, quienes deberíamos predicar con el ejemplo— ya no somos obligatoriamente *sus modelos*. Podemos serlo, claro está (y, en rigor, debemos serlo), pero nos rodean poderosos competidores —*otros modelos identitarios*— que tienen un fuerte tirón en el colectivo infantil y juvenil: famosos de televisión, usuarios de internet, artistas de cine, cantantes, deportistas, etc. Personajes, personajillos, famosos y famosillos que nos chupan credibilidad.

A todo esto hay que añadir que los críos de ahora se consideran los amos del mundo, están entronizados (los hemos entronizado), se pasan el día exigiendo sus supuestos derechos (sin tener idea de cuáles son sus deberes), libres de saber todo lo que les pase por la cabeza... y al momento (¡no sea que se frustren, pobrecillos!).

¿Qué debemos hacer? ¿Cruzarnos de brazos? ¿Tirar la toalla? ¿De ninguna manera! Hemos de tomar (o retomar) con valentía la educación de nuestros hijos, pupilos y pacientes.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS

Passió per la litúrgia

«Que la litúrgia sigui el goig més gran dels sacerdots, i que sàpiguen comunicar aquest tresor a tots els batejats a fi que, uns i altres, frueixin de la vida de Crist». Aquest és un dels principals objectius del nou director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, el Dr. Jaume González Padrós, que pretén continuar pel camí marcat pels seus predecessors durant els primers 25 anys de l'institut, i «respondre als reptes actuals amb recursos i idees del nostre segle». L'ISLB es vol consolidar, tant a casa nostra com a l'Estat espanyol i a Llatinoamèrica, i a la vegada fer-se més visible, assegura Mn. Jaume González: «Centres docents com el nostre són necessaris, ja que treballem perquè la sagrada litúrgia sigui compresa des de tots els àmbits d'estudi possibles».

Com veieu el moment litúrgic actual?

Algú ha escrit que, després del Vaticà II, la litúrgia fou vista com una qüestió fonamentalment pastoral, i que ara, entrats ja en el s. XXI, apareix com un afer principalment teològic. Hi estic d'acord. La litúrgia està intrínsecament lligada a la fe. Si volem, doncs, professar amb la vida una fe vertadera, la litúrgia ha de ser també vertadera. És a dir, hem de descobrir el seu contingut teològic per poder-la viure «en esperit i en veritat».

I el testimoniatge i la doctrina del Sant Pare sobre litúrgia?

Explicuen que al Papa Pau VI li agradava més la paraula *aprofundimento*, per a definir el propòsit del Concili, que la que es convertí, de fet, en una mena d'eslògan del Vaticà II: *aggiornamento*. Així, doncs, podem afirmar que el Papa Ratzinger és *montinià*, ja que tant el seu estudi teològic com el propi testimoniatge en les celebracions sagrades ens porta a la veritat de la litúrgia, a viure-la i a conèixer-la en la seva profunditat.

Per què és necessari l'estudi de la litúrgia?

Si compremem la litúrgia com la font de tota la vida cristiana, com fou definida pel Vaticà II, i tal com ha estat viscuda per l'Església des del mateix dia de la resurrecció del Senyor, es comprèn que hem d'entrar-hi amb tot el cor i, també, si se'm permet l'expressió, amb tot el cap. Sense un estudi seriós, els ministres sagrats estem condemnats a tenir de la litúrgia una simple impressió tòpica, estètica, sentimental i a no ajudar el poble de Déu a avançar en la vivència espiritual d'aquesta.

Òscar Bardají i Martí

L'expressió artística en la Pastoral de Joves

Cinquanta persones van participar a la III Jornada de Formació de Pastoral de Joves, celebrada al Sant Crist de Balaguer, el 19 de març i que tenia per títol: «L'expressió artística en la Pastoral de Joves». La jornada fou organitzada per les delegacions de joventut de Lleida, Solsona i Urgell. La jornada es va iniciar amb unes paraules de salutació per part de Mn. Joan Pujol, vicari general del bisbat d'Urgell, que va destacar la creació artística com a mitjà d'arribar a Déu. Mn. Cinto Busquet va centrar la jornada en una conferència que va adreçar als participants, on va subratllar que l'art ens permet i ens facilita acompanyar i evangelitzar, i que cal cercar noves maneres d'apropar l'Evangeli als nostres joves. Eloi Aran va fer la segona conferència, tot presentant la música contemporània moderna com a eina de pregària i reflexió. Eloi explicà els orígens d'aquest projecte i valorant molt positivament el treball amb joves a partir de la cançó. Posteriorment al dinar de germanor, va ser el moment dels tallers: danses contemporànies, danses modernes, pregària i icones, música i animació i plàstica pastoral.

Reunió de la Delegació de Catequesi

La Delegació diocesana de Catequesi es va reunir a la Casa del Bisbat, el 21 de març, sota la presidència del Vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol, i del Delegat diocesà, Mn. Antoni Elvira.

Es va sotmetre a consideració un primer esborrany del projecte per instituir al Bisbat una escola de catequistes que proporcionaria diferents graus de formació, des de l'inicial fins a la formació continuada, als catequistes de la Diòcesi. També es va parlar de la jornada de formació prevista per al 2 d'abril al Sant Crist de Balaguer, on intervindrà Mn. Xavier Morlans per ampliar amb exemples pràctics les aportacions que ja va fer en la seva intervenció a la jornada de formació anterior, el setembre passat, sobre «el primer anunci de la fe».

Mn. Elvira també va informar sobre els preparatius del tercer quadern de catequesi que editarà el SIC a partir del nou catecisme «*Jesús és el Senyor*», i que estarà disponible molt possiblement el curs vinent; així com del Congrés sobre la Sagrada Escripura celebrat a Madrid arran de l'edició de la Bíblia que ha fet la Conferència Episcopal Espanyola, i de la jornada de formació interdiocesana prevista per al novembre vinent a Mallorca.

Inauguració de sis habitatges tutelats a la Fundació Clara Rabassa d'Andorra la Vella

L'Arquebisbe i Copríncep Mons. Joan-Enric Vives va fer una crida a les institucions i a les persones perquè es mantingui una generositat «transversal» que faci possible projectes de suport a tothom qui ho necessiti tant per part de les Administracions com a través de fundacions privades al servei dels altres. Mons. Vives va inaugurar i beneir sis habitatges tutelats a la Fundació Clara Rabassa d'Andorra la Vella, el passat 17 de març al migdia. L'acte es va dur a terme amb l'assistència del Cap de Govern d'Andorra, M.I. Sr. Jaume Bartumeu; la Ministra de Salut, Benestar i Treball, M.I. Sra. Sílvia Bonet; i la Cònsol Major d'Andorra la Vella, Hble. Sra. Rosa Ferrer.

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, que també és president de la Fundació, beneí les noves instal·lacions, acompanyat per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries; per la Delegada de l'Arquebisbe per a la Fundació, Sra. Roser Jordana; i pel Secretari i Cap de Gabinet, Mn. Cinto Busquet, i els altres membres del Patronat de la Fundació Clara Rabassa.

Mons. Vives va dir en el seu parlament que «continuem el llegat de la Sra. Clara Rabassa amb força», i destacà el coratge de dur a terme les obres en l'actual moment, per tal de donar servei a la gent gran i la gent necessitada. Per aquest motiu, va considerar aquestes instal·lacions molt significatives.

El Copríncep va fer una doble crida, a les institucions i administració i a les persones, de tal manera que aquesta dimensió social que es manifesta en l'acció de la Fundació Clara Rabassa, sigui transversal: «m'agradaria que tothom fes un gest —quan disposa d'uns diners— per mantenir el suport a les persones que ho necessiten», remarcant que no és només una tasca de les administracions, sinó que tots els ciutadans som cridats a fer-ho. «Els demano que a Andorra ens recordem de compartir», va assenyalar, per afegir que el Principat hauria d'excel·lir en fundacions privades al servei de les ajudes a l'esport, els infants, els minusvàlids, els necessitats...

Habitatges

Es tracta de sis habitatges exteriors de 40, 55 i 65 m² —dos dels quals estan adaptats per a minusvàlids— que són destinats principalment a gent gran que encara gaudeix d'una certa autonomia. Amb tot, també hi poden optar persones més joves amb mobilitat reduïda. Aquests habitatges estan situats a la planta baixa de la mateixa Residència Clara Rabassa i compten amb menjador-sala d'estar, cuina, habitació i bany. Les persones que els lloguin podran comptar —si ho sol·liciten— amb l'assistència i els serveis comuns de la mateixa residència d'avis Clara Rabassa.

El Pla Pastoral, tractat en el Consell Presbiteral

El Consell Presbiteral del Bisbat d'Urgell, presidit per Mons. Joan-Enric Vives i el Secretari del Consell Mn. Ignasi Navarri que es va celebrar el 14 de març a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer, va aprofundir el primer objectiu del Pla Pastoral Diocesà.

Mn. Ramon Sàrries, rector d'Andorra la Vella i bibliista, va parlar sobre el tema: «Estimar i Predicar la Paraula de Déu», amb propostes que partien del nou document postsinodal de Benet XVI «Paraula del Senyor». Tot seguit, el Delegat diocesà de Joventut, Sr. Lluís Plana, informà sobre el treball de preparació per acollir gairebé 3.000 joves al Bisbat en ocasió de la Jornada Mundial de la Joventut el proper estiu a Madrid i per promoure la participació de joves del Bisbat en aquesta important cita mundial de joves d'arreu del món amb Benet XVI.

També es parlà del nou document dels Bisbes de Catalunya «Al servei del nostre poble», del pelegrinatge de preveres els dies 13-15 de juny a Àvila i Segòvia seguint les petjades de Santa Teresa d'Àvila i Sant Joan de la Creu, de la beatificació de la Mare Anna Maria Janer el 8 d'octubre i la Missa Crismal; de la instauració de l'Orde de les Verges al nostre Bisbat, de la celebració del Dia del Seminari i la situació actual dels seminaristes del Bisbat i de la inauguració a Balaguer del Centre Sant Domènec de Càritas Diocesana.

Nou Centre de Càritas Diocesana a Balaguer

En acabar la sessió del Consell Presbiteral del 14 de març, l'Arquebisbe d'Urgell, el Vicari general, amb el Delegat episcopal de Càritas i altres mossens van visitar les instal·lacions de Càritas Diocesana a Balaguer. Van ser acollits pels diversos treballadors socials de Càritas i del responsable dels cursos de reforç i d'atenció als joves estudiants, i van poder admirar els recursos amb què compta aquest espai restaurat adjunt a l'antic Convent de Sant Domènec de Balaguer.

Mons. Vives amb l'equip de Càritas a Balaguer

Festa d'inauguració i benedicció del «Centre Sant Domènec» de Càritas diocesana d'Urgell

El dia 26 de març a la tarda va tenir lloc la joiosa festa d'inauguració i benedicció de les instal·lacions de Càritas Diocesana a l'antic convent de Sant Domènec de Balaguer. Un esplèndid centre d'activitats que vol oferir a la zona sud del Bisbat un lloc de referència i actuació de Càritas Diocesana, per ajudar i acompanyar les Càritas Parroquials, així com desenvolupar els projectes que ja feia en altres espais de la ciutat. Aquest nou espai que el Bisbat d'Urgell ha cedit a Càritas per poder desenvolupar la tasca d'atenció i servei a totes aquelles persones que necessiten de l'acció caritativa i social que duu a terme la nostra Església Diocesana.

Després s'ha fet una visita per les instal·lacions acompanyats per l'Arquitecte de l'obra Sr. Amadeu Matos, que ha explicat tots els espais i llurs funcions, davant d'un nombrós públic que ha quedat admirat de les obres fetes. Tot seguit a la Sala d'Actes, que ha quedat petita per a tants assistents (autoritats, representants de les Càritas Diocesanes Catalanes, de les Parroquials, voluntaris,

treballadors i altres) s'ha projectat un vídeo que ha explicat breument la història del lloc, l'antic convent, fins als nostres dies i seguidament les diferents actuacions que s'han fet en els darrers tres anys per arranjar el pati, planta baixa i primera planta.

Acabada la projecció s'han adreçat als assistents, el Sr. Director de Càritas Diocesana, Sr. Josep Casanova; el Delegat Episcopal de Càritas Urgell, Mn. Jaume Mayoral; el President del Consell Comarcal, Sr. Vicent Font; l'Alcalde de Balaguer, Sr. Miquel Aguilà i per acabar els parlaments el Sr. Arquebisbe i President de Càritas Urgell, Mons. Joan-Enric Vives qui

ha agraït a tots aquells que han estat i estan darrere el funcionament del centre, tant en la seva posada en marxa com en el dia a dia, amb una referència especial pel Director Josep Casanova.

Un esforç que ha dotat no només a la ciutat de Balaguer sinó a molts pobles propers d'un nou recurs diocesà per atendre dignament tots aquells que necessiten de Càritas. Ha acabat recordant el lema que hi ha a la recepció «Deus Caritas est» (Déu és Amor), tot per amor i un amor al més necessitat, aquest és el sentit de Càritas i del nou equipament.

A la mateixa sala d'actes el Sr. Arquebisbe, assistit per l'Arxiprest de la Noguera i Rector de Balaguer, Mn. Ramon Solé, ha procedit a beneir el centre. Per finalitzar l'acte i donar-li un to encara més festiu i celebratiu s'ha ofert als assistents, al pati d'entrada, un refrigeri que ha estat preparat i elaborat pels mateixos voluntaris i voluntàries de Càritas Diocesana.

Mn. Jaume Mayoral
Delegat Diocesà de Càritas